

ABANS QUE ARRIBI L'ALEMANY (fragment)

de

Marta Barceló

Y: Com se sent, Júlia? Ha notat algun canvi durant aquest mes?

JULIA: Exceptuant-el-fet-de-que-ara-sé-exactament-el-procés-que-seguirà-el-meu-cervell-,que-lesmeves-neurones-deixaran-de-fer-sinapsis-i-això-es-traduirà-en-que perdré progressivament-tot-el-que-em-confirma-com-la-persona-que-som,-que-arribarà-un-moment-en-que-miraré-la-cara-dels-meus-fills-i-no-recordaré-que-han-sortit-del-meu-ventre,-que-em-perdré-pels-carrers-pels-que-hetransitat-tota-la-vida-i-que-miraré-el-meu-carnet-i-no-reconeixeré-la-foto-ni-el-nom,-exceptuant-tot-això,-no,-no-he-notat-cap-canvi.

Y: Júlia, em sent? Ha notat algun canvi en aquest mes?

JULIA: Sí,-el-canvi-és-que-ara-sé-que-acabaré-exactament-com-ma-mare,-com-el-pare-del-senyord'aquí-defora-una-animeta-a-una-butaca,-un-ésser-sense-identitat,-sense-nom,-sense-familiars,-sense-amics,-sense-res.

Y: Júlia... senyora Balaguer, li deman si ha notat algun canvi en aquest mes.

JULIA: Sí,-estic-irritable,-estic-enfadada,-estic-furiosa,-les-coses-que-em-molestaven-ara-em-molesten-més.-No-puc-sofrir-que-la-gent-tiri-papers-al-terra.-No-puc-sofrir-que-em-telefonin-al'hora-de-sopar-per-vendre'm-una-oferta-telefònica.-No-puc-sofrir-que-em-vulguin-enganyar-amb-el-pes-de-les-patates.-No-puc-sofrir-sortir-de-ca-meua-i-trobar-una-merda-de-ca-davant-el-portal.-No-puc-sofrir-que-la-caixera-delsupermercat-no-m'entengui-si-parl-en-català.-I-no-és-que-emdisgusti-fer-me-gran-però-no-puc-sofrir-que-algú-es-pensi-que-perquè-som-vella-em-pot-atracapel-carrer,-em-pot-estafar-amb-el-gas,-se'm-pot-colar-a-la-xarcuteria-o-em-pot-parlar-com-si-jofos-un-infant-petit.-No-puc-sofrir-que-em-parlin-com-si-jo-fos-un-infant-petit.

Y: Júlia, que em sent? Es troba bé? Necessit saber si ha notat algun canvi durant aquest mes.

JULIA: No, només que estic un poc més distreta.

Y: Això ja ho veig.

JULIA: I més irritable.

Y: Més irritable...

JULIA: Sí.

Y: Això es molt possible que sigui pels nervis o per l'edat, no necessàriament per la malaltia. Té explosions de còlera? Crida?

JULIA: No, jo no crid mai.. Respir a fons i cont fins a cinc. M'ho varen ensenyar de petita.

Y: Molt prudent. Altres canvis? Marejos, mal d'estómac...?

A No.

Y: I d'ànims com està?

JULIA: Què vol que li digui? Vaig fent.

Y: Ha d'intentar mantenir l'esperit amunt. Sé que és difícil, però... no n'hi ha d'altra. I continuar la seva vida.

JULIA: Continuar la meua vida... quina vida, doctor?

Y: La seva, Júlia. La que encara té. No s'avanci a la malaltia.

JULIA: Això és més bo de dir que de fer.

Y: La meva feina és dir-li-ho, la seva és fer-ho. Bé, de moment, mantindrem la medicació. Continui amb els pegats que li vaig prescriure. I no canviï res. Visqui el dia a dia. No deixi de fer coses que li agraden. Té aficions?

JULIA: M'agrada llegir. Vaig a un club de lectura els dijous. Vaig a classes d'anglès. Jug a rumi amb les amigues. Puj al terrat.

Y: Al terrat? I què hi fa al terrat?

JULIA: Sent el vent.

JULIA: Puj moltes vegades a aquest terrat, amb l'excusa d'estendre la roba. Sempre, sigui estiu, o hivern, sempre hi ha vent. M'agrada el vent. Em refresca. Tots tenim alguna cosa que ens fa sentir vius. En el meu cas és el vent. Ja sigui seguida a aquesta cadira, o ja sigui dreta, em col·loc a contravent, tanc els ulls i sent la carícia del vent a la cara. Aquí dalt estic tranquil·la, no hi ha ningú que em digui res, que em vulgui consolar, que em tenguï llàstima, que m'intenti animar, que em digui

Y: «Tranquil·la, jo també m'oblid de moltes coses»

JULIA: o que em digui...

Y: «mira, això és tan llarg que potser al final et mors abans del cor, o d'un accident. Mai se sap.»

JULIA: I el gran clàssic

Y: «Sobretot, sigues positiva. L'actitud és molt important».

JULIA: No vull més consells i no vull ningú que em miri amb tristor, que per això ja tenc el mirall. Així que puj aquí dalt, perquè aquí només som el vent i jo. I el vent no em té llàstima, no intenta consolar-me. El vent em respecta. Així que aquí dalt som el vent i jo. Bé, el vent, jo i la roba estesa. És l'única realitat que puc acceptar ara mateix. Demanar més és demanar massa. Assumir. Acceptar. Acceptar.

Y: Ho ha d'acceptar,

JULIA: ...em diu el neuròleg.

Y: Ho has d'acceptar,

JULIA: ...em diuen els fills.

Y: Ho has d'acceptar,

JULIA: ...em diuen les amigues. Ho has d'acceptar, em dic a mi mateixa. Però no és fàcil. I no és que no sàpiga acceptar les coses com venen. N'he hagudes d'acceptar moltes.

Y: Senyora Balaguer, accepti el meu condol. Lamentablement, no hem pogut fer res per ell. El seu home ha mort al quiròfan.

JULIA: Ho accept.

Y: Ma mare, en Jorge Luís i jo anirem a viure plegats. Tens una ment oberta i estic segur de que no tindràs problemes amb que ell també sigui un home, i negre. A mi em fa molt feliç.

JULIA: Ho accept.

Y: Júlia, vostè té diabetis. Haurem de fer un pla d'alimentació i haurà de caminar una hora al dia.

JULIA: Ho accept.

Y: Lo siento, señora... Baláguer...

JULIA: Balaguer.

Y: Balaguer, disculpe. Lo siento, pero no puede cambiar de compañía porque tiene una permanencia de doce meses y sólo ha pasado siete.

JULIA: Ho accept

Y: Ma mare, deixaré la feina estable a la gestoria i em dedicaré a fer música electrònica, que és el que realment m'agrada.

JULIA: Ho accept.

Y: No pot embarcar perquè tenim overbooking. Això vol dir que hem venut més seients dels que té l'avió, però encara que sembli mentida, és legal, així que haurà d'embarcar en el següent vol, d'aquí cinc hores.

JÚLIA: Ho accept.

Y: Júlia, ha tornat a suspendre l'examen pràctic. Supòs que se n'ha temut quan s'ha botat aquell pas de vianants.

JULIA: Ho accept.

Y: No existeixen recanvis d'aquesta peça.

JÚLIA: Ho accept.

Y: No queden places a aquesta hora.

JÚLIA: Ho accept.

Y: L'haurem d'operar del menisc.

JÚLIA: Ho accept.

Y: No pot [...]

JÚLIA: Ho accept!

Y: Vostè té Alzheimer.

JULIA: ...

Y: Senyora Balaguer, vostè té Alzheimer. Accepti-ho.

JULIA: ...

Y: Senyora Balaguer...

JULIA: No ho accept!

Abans que arribi l'alemany/ Marta Barceló